

[Finansministeren.]

bage. Men jeg fremhæver det her, fordi det er en meget væsentlig del af forklaringen på, at det ikke har været muligt for direktoratet at „fodre“ Datacentralen i det forudsatte tempo og i det ønskede omfang.

Jeg skal dernæst gå over til det tredje led i kæden, nemlig forholdet til I/S Datacentralen.

Alle planer og alle forberedelser er lagt til rette på, at vort kildeskattesystem skal bygge på elektronisk databehandling. Kun et sådant system vil være i stand til at køre en centraliseret opkrævning og regnskabsføring af al personskat herhjemme.

Uden Datacentralen måtte enhver centraliseret forvaltning af kildeskatten opgives, og opgaven måtte fra starten være anlagt decentraliseret, d. v. s. byggende på det bestående kommunale administrationsapparat.

Lad mig for en ordens skyld tilføje, at ingen andre elektronstyrede databehandlingssystemer eller -selskaber har den fornødne kapacitet til at løse opgaver, som I/S Datacentralen ikke kan løse.

Selv tror jeg, at det tilrettelagte system er det rigtige, når det først fungerer. Men de, der kender noget som helst til elektronisk databehandling, ved, at det kræver tid at stille et sådant system på benene og lange og uendelig nøjagtige forberedelser at få det til at fungere præcist. Et menneskeligt personale kan i akutte situationer præstere det helt uventede, men maskinerne bestemmer selv deres tempo, og materialet, maskinerne skal fodres med, skal afleveres i et ganske bestemt og helt nøjagtigt kodesprog, for at de kan fungere tilfredsstillende, og kun en 100 pct. tilfredsstillende funktion kan i denne sag redde os fri fra alle tiders administrative skandale.

For at Datacentralen kunne løse opgaven til 1. januar 1969, krævedes den mest omhyggelige overholdelse af de fastlagte tidsfrister for systemoplæggenes godkendelse og for materialets aflevering. Det forudsatte endvidere, at det centrale personregister er brugbart i dette forår — en forudsætning, jeg mener er til stede — og at der på dette grundlag udarbejdes dels et skattheyderregister, dels et arbejdsgiverregister. Disse

registre skal ud over selve personkredsen indeholde en lang række oplysninger til brug ved de store opgaver med beregning, udskrivning og kontering af skatterne. For at få registrene oprettet er det nødvendigt, at de lovgivningsmæssige beslutninger er truffet.

Men tidsfristerne blev ikke overholdt. I det første brev, jeg modtog fra Datacentralen, dateret 12. februar, erklærede centralen bl. a.:

„Det kan således konstateres, at det hidtidige omfattende samarbejde mellem kildeskattedirektoratet og Datacentralen i det store og hele er blevet afviklet inden for tidsplanens rammer, samt at dette samarbejde ikke fra centralens side har givet anledning til bemærkninger.“

Centralen tilføjede, at den havde foretaget en fornyet gennemgang, og konkluderede, at

„der ikke kan ses bort fra, at det igangværende arbejde . . . vil blive større end forudset i tidsplanen.“

Yderligere blev tilføjet,

„at der ikke kunne ses bort fra, at den efterfølgende detailgennemgang vil blive af større omfang end forudset i tidsplanen. Der gøres opmærksom på, at en ikke ringe del af det resterende arbejde først kan påbegyndes, når det foregående arbejde er afsluttet“.

Altså på den ene side var planen holdt, på den anden side måtte man regne med og befrygte, at de tilbagestående opgaver ville tage længere tid end oprindelig forudsat.

Den endelige konklusion var sålydende:

„Der vil således være en betænkelig kort tid til rådighed for de samlede EDB-forberedelser forud for den planlagte igangsættelse af kildeskatteordningen. Sandsynligvis vil følgerne heraf blive, at der påføres såvel publikum som de administrative myndigheder unødigt mange ulemper i form af u hensigtsmæssigheder, forsinkelser eller fejl i systemet, såfremt ordningen skal gennemføres som oprindeligt planlagt.“

Jeg opfattede denne skrivelse som en advarsel, men ikke som et endeligt stop, og på et møde med såvel Datacentralens ledelse som de ledende embedsmænd i skattedepartementet gjorde jeg det klart, at